

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Zn. INSP1-4652/11-70

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8.11.2012

Úřad pro ochranu osobních údajů
dne 9.11.2012

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako vedoucí kontrolního orgánu (dále jen „odvolací orgán“), věcně příslušný podle § 2, § 29, § 32 a § 40 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a § 18 odst. 1 a 2 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, rozhodl o námitkách kontrolovaného, Ministerstva vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, IČ: 00007064, podaným proti Kontrolnímu protokolu zn. INSP1-4652/11-61/BYT ze dne 4. července 2012, pořízenému v rámci kontroly, jejímž předmětem bylo dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. při zpracování citlivých údajů v Národní kriminalistické databázi DNA, a o námitce podle § 40 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. proti opatření k nápravě spočívajícím v likvidaci osobních údajů uložené tímto kontrolním protokolem, takto:

- I. Námitce proti vymezení kontrolovaného subjektu v souvislosti s předmětem kontroly se **nevyhovuje**.
- II. Námitce proti předmětu kontroly v souvislosti s vymezením kontrolovaného subjektu se **částečně vyhovuje** tak, že předmět kontroly zní: „Dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), speciálně § 9, Ministerstvem vnitra, resp. Policií České republiky při zpracování citlivých osobních údajů v Národní kriminalistické databázi DNA (dále jen „ND DNA“), ve zbylé části se námitce **nevyhovuje**.“
- III. Námitce proti kontrolnímu zjištění se **nevyhovuje**.
- IV. Námitce proti právnímu posouzení se **nevyhovuje**.
- V. Námitce proti „posouzení dotčených případů“ se **částečně vyhovuje** tak, že u osoby ~~se závěr mění v tom smyslu, že na základě jeho odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích čj. [] pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, je uchování jeho profilu v Národní kriminalistické databázi DNA v souladu se zákonem; ve zbylé části se námitce **nevyhovuje**.~~ se závěr mění v tom smyslu, že na základě jeho odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích čj. [] pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, je uchování jeho profilu v Národní kriminalistické databázi DNA v souladu se zákonem; ve zbylé části se námitce **nevyhovuje**.

- VI. Námitce proti kontrolnímu závěru se částečně vyhovuje tak, že kontrolní závěr zní: „Policie, resp. Ministerstvo vnitra, porušilo ustanovení § 9 zákona o ochraně osobních údajů, když zpracovávalo osobní údaje pro účely identifikace na základě DNA uvedených osob, tj. [REDAKCE] do okamžiku zahájení trestního stíhání ukončeného rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích čj. [REDAKCE] výše zmíněným způsobem“; ve zbylé části se námitce nevyhovuje.
- VII. Námitce proti opatření k nápravě podle ustanovení § 40 zákona č. 101/2000 Sb. se částečně vyhovuje tak, že opatření k nápravě č. I. zní: „Policii, resp. Ministerstvu vnitra se ukládá zlikvidovat zpracovávané osobní údaje pro účely identifikace na základě DNA pana [REDAKCE] zpracovávané za účelem identifikace na základě jejich DNA, a to ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci kontrolního protokolu“; ve zbylé části se námitce nevyhovuje a uložené opatření k nápravě č. II se potvrzuje.

Odůvodnění

Kontrola Ministerstva vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, IČ: 00007064 (dále jen „kontrolovaný“), byla provedena ve dnech 7. června 2011 až 20. června 2012 inspektorkou Úřadu pro ochranu osobních údajů RNDr. Kamilou Bendovou, CSc. (dále jen „Úřad“ a „kontrolující“), se zaměřením na dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb., při zpracování citlivých údajů (profilů DNA) Policií České republiky v Národní kriminalistické databázi DNA (dále jen „ND DNA“).

Kontrola byla ukončena kontrolním protokolem zn. INSP1-4652/11-61/BYT ze dne 4. července 2012 (dále jen „kontrolní protokol“). Z kontrolního protokolu vyplývá, že Policie České republiky provozuje ND DNA, do které zařazuje a uchovává profily DNA získané při plnění svých úkolů. Konkrétním provozovatelem ND DNA je poté Kriminalistický ústav Praha.

V kontrolním protokole je dále konstatováno, že zpracování údajů v souvislosti s prováděním identifikačních úkonů a ukládání profilů DNA do ND DNA upravují vnitřní předpisy Policie České republiky (dále jen „policie“), konkrétně Závazný pokyn policejního prezidenta č. 88/2002 k naplňování, provozování a využívání ND DNA, Rozkaz policejního prezidenta č. 52/2004, kterým se omezuje přijímání dožadání o genetická zkoumání znaleckými pracovišti Policie, a Rozkaz policejního prezidenta č. 67/2009 o identifikačních úkonech a provozování zkušebního provozu informačního systému FODAGEN, ve znění Rozkazu policejního prezidenta č. 170/2010.

Kontrolní protokol dále obsahuje zjištění, že jsou, nebo byly, v ND DNA uchovávány profily DNA těchto osob: [REDAKCE]

... Současné jsou v kontrolním protokole uvedeny důvody, resp. skutečnosti, na jejichž základě byl dle sdělení kontrolovaného jejich profil DNA vložen do ND DNA.

Tato zjištění kontrolující posoudila tak, že profil DNA je citlivým údajem podle § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. a jeho uchování v ND DNA je poté zpracováním osobních údajů podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Toto zpracování s ohledem na jeho účel podléhá § 3 odst. 6 zákona č. 101/2000 Sb., a proto se na něj některé povinnosti podle zákona č. 101/2000 Sb. nevztahují. Mezi tyto výjimky ovšem nespadá povinnost zpracovávat osobní údaje na základě právního titulu, tedy v souladu s § 5 odst. 2, resp. v případě citlivých údajů v souladu s § 9 zákona č. 101/2000 Sb.

Kontrolující tedy konstatovala, že zpracovávat citlivé údaje v ND DNA lze pouze na základě § 9 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb. (ponechávajíc stranou otázku souhlasu subjektu údajů, která v kontrolovaném případě není relevantní), tedy v případě, kdy se jedná o zpracování podle zvláštních zákonů při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a pátrání po osobách. Zvláštním zákonem je poté v dané souvislosti zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Tento zákon opravňuje policii v § 79 zpracovávat citlivé údaje bez souhlasu osoby, již se týkají, a to tehdy, pokud je to nezbytné k plnění úkolů policie. Současně § 65 zákona č. 273/2008 Sb. upravuje oprávnění policie snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky apod. včetně odebrání biologických vzorků umožňujících získání informací o genetickém vybavení, a to při plnění úkolů policie pro účely budoucí identifikace. Zákon č. 273/2008 Sb. naopak výslovně nezakotvuje vznik a ani pravidla ND DNA, pouze obecně stanovuje práva a povinnosti policie při zpracování osobních údajů, a to v § 85 a § 86. Proto je třeba při posuzování zpracování osobních údajů v ND DNA vycházet také ze systematiky zákona č. 101/2000 Sb. a zákona č. 273/2008 Sb.

Účel zpracování osobních údajů v ND DNA lze dle kontrolující dovést jak z vnitřních předpisů policie, resp. jejich dalších sdělení (např. Rozkaz policejního prezidenta č. 67/2009 – předcházení a odhalování trestné činnosti, zjišťování pachatelů trestných činů a konání vyšetřování o trestných činech, pátrání po osobách), mnohem přesněji jej vyjádřil Evropský soud pro lidská práva v rozsudku velkého senátu ve věci S. a Marper proti Spojenému království ze dne 4. prosince 2008 [dále jen „rozsudek ESLP ve věci Marper“ (§ 100)], kde uvedl, že zatímco prvotní odběr je určen ke zjištění spojitosti mezi konkrétní osobou a trestným činem, z jehož spáchání je podezřelá, uchování vzorků (profilů DNA) sleduje širší cíl, a to pomoc při budoucí identifikaci pachatelů trestných činů. Tento účel je dle kontrolující nepochybně legitimní.

Kontrolující dále konstatovala s odkazem na rozsudek ESLP ve věci Marper, že uchování vzorků osob v minulosti podezřelých, případně obviněných z trestného činu, jejichž vina nebyla před soudem prokázána, je v rozporu s čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (vyhlášena sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Stejně tak platí, že obecnou podmínkou pro zpracování jakýchkoliv údajů policií je jejich další potřebnost pro účely, ke kterým byly uchovávány (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 76/2010-52). Postup policie je také limitován čl. 2 odst. 2 a čl. 4

Listiny základních práv a svobod, podle kterých lze státní moc uplatňovat pouze v případech a mezích stanovených zákonem, stejně tak lze ukládat povinnosti pouze na základě zákona a musí být při tom šetřeno podstaty a smyslu základních práv a svobod.

Na základě výše uvedeného následně kontrolující konstatovala, že lze-li podle § 9 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb. zpracovávat citlivé údaje bez souhlasu subjektu údajů, zvláštním zákonem předvídaným v tomto ustanovení je zákon č. 273/2008 Sb., konkrétně jeho § 79 odst. 1; na tomto právním základě lze zpracovávat citlivé údaje, pokud je to nezbytné pro plnění úkolů policie. Při výkladu pojmu nezbytnost vycházela kontrolující také z Doporučení č. R (92) 1 Výboru ministrů členským státům (Rady Evropy) o využívání analýzy deoxyribonukleonové kyseliny v rámci systému trestní justice (dostupné prostřednictvím <https://wcd.coe.int/>; dále jen „Doporučení“), konkrétně z čl. 8 odst. 2, dle kterého výsledky analýzy DNA a informace od nich odvozené mohou být uchovávány, jestliže byl dotčený jednotlivec odsouzen pro závažné trestné činy ohrožující život, zdraví nebo bezpečnost osob.

Kontrolující tedy následně konstatovala, že pojem nezbytnost v § 79 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. je třeba vyložit pro účely zpracování osobních údajů v ND DNA tak, že musí obstat jak co se týče kritéria důvodnosti (tj. jen osoby stíhané či odsouzené pro trestný čin, nikoliv zproštěné obžaloby), tak kritéria dostatečné závažnosti trestného činu (dle Doporučení), a konečně také faktické použitelnosti při předpokladu recidivy odsouzeného pachatele. Jedině takový postup odpovídá jak zákonu č. 101/2000 Sb., tak ústavním principům zákonnosti a přiměřenosti.

Na základě shora uvedených kritérií poté kontrolující posoudila zpracování profilů DNA konkrétních osob, jak jsou uvedeny výše, a dospěla k závěru, že s výjimkou [redacted] není takové zpracování osobních údajů v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. a zákonem č. 273/2008 Sb. (v podrobnostech bude uvedeno dále).

Na základě všeho výše uvedeného tedy kontrolující konstatovala jako kontrolní závěr, že kontrolovaný, resp. policie, porušil ustanovení § 9 zákona č. 101/2000 Sb., když zpracovával osobní údaje pro účely identifikace na základě DNA u osob [redacted] V souladu s § 40 zákona č. 101/2000 Sb. bylo kontrolovanému, resp. policii, uloženo nápravné opatření spočívající v likvidaci osobních údajů všech shora uvedených osob, a to do 15 dnů od nabytí právní moci kontrolního protokolu, a dále povinnost zlikvidovat osobní údaje zpracovávané pro účely identifikace na základě DNA osob v rozporu s kritérii důvodnosti, závažnosti trestného činu a faktické použitelnosti, jak jsou uvedeny v kontrolním protokole, a to ve lhůtě 6 měsíců od nabytí právní moci kontrolního protokolu. Dále bylo v souladu s § 40 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. kontrolovanému uloženo podat ve lhůtě 30 dnů, resp. 7 měsíců písemnou zprávu o přijatých opatřeních.

S kontrolním protokolem se kontrolovaný seznámil dne 9. července 2012 a ve stanovené lhůtě (15 dnů) proti němu podal námitky (doručené Úřadu dne 24. července 2012). Kontrolovaný přitom podal námitky jak proti kontrolnímu protokolu, tak v souladu s § 40 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. proti uloženému opatření k nápravě spočívajícímu v likvidaci osobních údajů. O těchto námitkách bude rozhodnuto společně.

První námitka kontrolovaného směřuje proti vymezení kontrolovaného subjektu v souvislosti s předmětem kontroly. Kontrolovaný uvádí, že kontrola byla provedena proti subjektu, který není správcem ND DNA, neboť tímto správcem [ve smyslu § 4 písm. j) zákona

č. 101/2000 Sb.] není Ministerstvo vnitra, ale policie, neboť ta vymezila účel a prostředky zpracování osobních údajů. Kontrola tak byla provedena vůči subjektu, který nemohl být subjektem kontroly, a nemůže tedy dle kontrolovaného zakládat žádné povinnosti.

K této námitce odvolací orgán uvádí, že jako kontrolovaný bylo v kontrolním protokole stejně jako v oznámení o zahájení kontroly ze dne 7. června 2011 (INSP1-4652/11-8/BYT) označeno Ministerstvo vnitra. Předmět kontroly byl poté vymezen jako dodržování povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. při zpracování citlivých údajů v ND DNA. Podle čl. 1 odst. 1 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 88 ze dne 29. května 2002, k naplňování, provozování a využívání Národní databáze DNA, provozuje ND DNA Policie České republiky, Kriminologický ústav Praha. Je tedy zřejmé, že rozhodnutí o zřízení ND DNA a stanovení jejího účelu provedl policejní prezident, tj. osoba stojící v čele Policejního prezidia České republiky [srov. § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.] a provozuje ji Kriminologický ústav Praha, který je dle vnitřní organizační struktury policie (dostupné na www.mvcr.cz) útvarem policie s celostátní působností. Podle § 7 zákona č. 273/2008 Sb. jsou policejní prezidium a útvary policie s celostátní působností při nakládání s majetkem České republiky a v právních vztazích součástí organizační složky a účetní jednotky Ministerstva vnitra. Podle § 1 a § 3 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, vystupují v právních vztazích jménem státu jeho organizační složky. V daném případě nemá Policie České republiky nebo policejní prezidium žádnou právní subjektivitu, a to ani odvozenou jako organizační složka státu, proto odvolací orgán považuje stanovení kontrolovaného, tj. Ministerstva vnitra, které je ze zákona č. 273/2008 Sb. nadřazeno policii (srov. § 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.), za správné. Ke shodnému závěru dospěl (za platnosti předchozího zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky) také Městský soud v Praze v rozsudku čj. 6 Ca 179/2007-78 ze dne 14. září 2010, a také plénum Nejvyššího soudu ve stanovisku sp. zn. PlsN 2/96 ze dne 22. ledna 1997, přičemž zákon č. 283/1991 Sb. byl k otázce postavení policie v odpovědnostních vztazích ještě obecnější a méně konkrétní než nyní platný zákon č. 273/2008 Sb. Odvolací orgán tedy konstatuje, že pokud je předmětem kontroly dodržování práv a povinností ze strany policie, přičemž kontrolovanému může být také uloženo nápravné opatření (§ 40 zákona č. 101/2000 Sb.), kterým bude zasaženo do jeho práv, je nutné tak činit vůči osobě, která má právní subjektivitu, a to je v daném případě Ministerstvo vnitra. Odvolací orgán proto shledal námitku jako nedůvodnou.

Druhá námitka kontrolovaného se týká předmětu kontroly v souvislosti s vymezením kontrolovaného subjektu. Kontrolovaný uvádí, že předmětem kontroly byly činnosti týkající se provozování ND DNA. Kontrolovaný ovšem není správcem ND DNA ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. Kontrola proto nemohla být u kontrolovaného prováděna, resp. v rámci výše uvedeného předmětu kontroly nemůže zakládat žádné povinnosti, jelikož od zahájení byla vedena proti nesprávnému subjektu a závěry z ní vzniklé jsou tedy neplatné.

Odvolací orgán k tomuto uvádí, že provozovatelem ND DNA je skutečně policie, resp. jak bylo uvedeno výše Kriminologický ústav, jako útvar policie s celostátní působností. Toto vymezení povinností má ovšem význam pouze uvnitř policie, resp. resortu Ministerstva vnitra. Navenek v odpovědnostních vztazích vystupuje jako kontrolovaný a subjekt odpovědný za dodržování povinností policie při zpracování osobních údajů v ND DNA Ministerstvo vnitra. Odvolací orgán ovšem z hlediska přesnosti a určitosti upravil formulaci vymezení předmětu kontroly, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Tato změna ovšem nemá žádný vliv na zákonnost provedené kontroly a na povinnost kontrolovaného a policie splnit uložená opatření k nápravě. Je-li tedy nápravné opatření ukládáno kontrolovanému, je povinností Ministerstva vnitra zajistit, aby jemu podřízená policie (§ 5 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.) toto nápravné opatření v praxi realizovala.

Třetí námitka kontrolovaného směřuje proti kontrolnímu zjištění. Kontrolovaný uvádí, že pokud jsou v kontrolních zjištěních uváděny interní akty řízení, podle kterých policie postupuje při provádění identifikačních úkonů, kontrolovaný konstatuje, že v současnosti postupuje též podle rozhodnutí policejního prezidenta, kterým se stanoví, že policie odebírá vzorky DNA a zpracovává profily DNA u všech obviněných z úmyslných trestných činů. Dále uvedl k výčtu vnitřních předpisů upravujících zpracování osobních údajů v souvislosti s prováděním identifikačních úkonů, že ustanovení omezující částečně příjem biologického materiálu výčtem některých trestných činů v rozkaze policejního prezidenta č. 52/2004 již v současné době nejsou uplatňována. Dále k citacím čl. 3 odst. 2 písm. c) a odst. 3 rozkazu policejního prezidenta č. 67/2009 uvádí, že policie podle rozhodnutí policejního prezidenta odebírá biologické vzorky u všech obviněných z úmyslných trestných činů. Kontrolovaný dále uvádí, že pokud není dle Úřadu zpracování vzorků a profilů DNA dostatečně upraveno zákonem, měl by iniciovat řádný legislativní proces, neboť policie jako správce ND DNA nemá zákonodárnou iniciativu.

K této námitce odvolací orgán uvádí, že podle § 37 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. je kontrolující oprávněn požadovat poskytnutí pravdivých a úplných informací o zjišťovaných a souvisejících skutečnostech. Podle § 39 zákona č. 101/2000 Sb. je kontrolovaný povinen poskytnout kontrolujícím při výkonu jejich činnosti potřebnou součinnost. Při ústním jednání a místním šetření konaném dne 21. září 2011 byl kontrolovaný, resp. jeho pověřený zástupci vyzváni ke sdělení, jaké interní akty řízení upravují v současné době provádění identifikačních úkonů a ukládání profilů DNA do ND DNA. Kontrolovaný k této otázce sdělil přípisem ze dne 7. října 2011 (čj. PPR-13713-12/ČJ-2011-0099RU), že se jedná o rozkaz policejního prezidenta č. 67/2009 a že v současné době probíhá příprava interního aktu řízení, který nahradí pokyn policejního prezidenta č. 88/2002 a rozkaz policejního prezidenta č. 52/2004. Pokud tedy kontrolovaný v námitkách uvádí, že v současnosti postupuje též podle rozhodnutí policejního prezidenta, které umožňuje odběr u všech obviněných z úmyslných trestných činů, jedná se o skutečnost, kterou měl kontrolovaný sdělit již v průběhu kontroly a příslušné rozhodnutí také doložit (pokud jej ovšem vědomě před kontrolující nezatajil, což ovšem odvolací orgán nepředpokládá). V této fázi považuje odvolací orgán toto tvrzení kontrolovaného za irelevantní a především nijak nedoložené, neboť kontrolovaný předmětné rozhodnutí policejního prezidenta nijak nespecifikuje a není tedy zřejmé, zda se jedná o písemný nebo ústní rozkaz či jiný pokyn, kdy a v jaké formě byl přijat atd. Lze tedy konstatovat, že pokud kontrolující vycházela z kontrolovaným poskytnutých vnitřních předpisů a pouze k nim přihlížela při zjišťování skutkového stavu (tj. kontrolních zjištěních), postupovala správně a v souladu se zákonem.

Odvolací orgán dále uvádí, že je značně zarážející tvrzení kontrolovaného, že omezení přijaté v rozkaze policejního prezidenta č. 52/2004 již není policií uplatňováno. Odvolací orgán je toho názoru, že i pro vnitřní legislativu policie (pro interní akty řízení) platí stejná pravidla jako pro tvorbu a aplikaci ostatních právních předpisů (tj. zejména zákonů a vyhlášek). Z uvedeného vyplývá, že dokud není určitý právní předpis (zde rozkaz policejního prezidenta) řádným postupem zrušen nebo nahrazen, je nadále platný a účinný. Z kontrolovaným doložených vnitřních předpisů nevyplývá, že by platnost a účinnost rozkazu č. 52/2004 byla jakkoliv časově omezena. Současně ani kontrolovaný nedoložil žádný jiný rozkaz policejního prezidenta nebo jiný vnitřní předpis, který by rozkaz č. 52/2004 zrušil nebo alespoň co do obsahu nahradil (pouze uvedl, že probíhá příprava takového předpisu). Z uvedeného tedy vyplývá, že omezení přijaté v tomto rozkaze je (anebo přinejmenším v době prováděné kontroly bylo) nadále platné a účinné. Proto považuje odvolací orgán otevřené přiznání policie, že se neřídí ani vlastními vnitřními předpisy a rozkazy policejního prezidenta, resp. že se jimi řídí jenom tehdy, pokud to pravděpodobně konkrétním příslušníkům policie vyhovuje, za alarmující stav, a jedná se pouze o potvrzení obav Úřadu, že ponechání pravidel pro nakládání s profily DNA v ND DNA pouze na vnitřních předpisech

police je nedostatečné a že je třeba přijmout konkrétní a dostatečně určitou právní úpravu. K otázce, kdo by měl iniciovat vytvoření a přijetí takové právní úpravy, odvolací orgán uvádí, že zákonodárnou iniciativu má vláda jako celek, přičemž Úřad, resp. jeho předseda členem vlády není, a případné legislativní návrhy může do vlády předkládat pouze prostřednictvím konkrétního ministra (kterým by byl v tomto případě stejně ministr vnitra). Ze všech shora uvedených důvodů neshledal odvolací orgán tuto námitku důvodnou.

Další námitka kontrolovaného se týká právního posouzení předmětu kontroly. S ohledem na rozsah právního posouzení v kontrolním protokole i rozsáhlost vlastní námitky proti této části kontrolního protokolu se odvolací orgán vyjádří k jednotlivým vzájemně souvisejícím částem této námitky vždy samostatně.

Kontrolovaný předně uvádí, že policie provozuje ND DNA na základě právních předpisů a v souladu s právními předpisy, konkrétně poté v souladu se zákonem č. 101/2000 Sb. a zákonem č. 273/2008 Sb. Domnívá se, že zákonem č. 273/2008 Sb. jsou dány veškeré podstatné skutečnosti nezbytné pro naplňování ND DNA a další zpracování profilů DNA, přičemž kontrolovaný odkazuje na § 60, § 65 a § 79 zákona č. 273/2008 Sb.

Kontrolovaný konkrétně namítá k tvrzení v odst. 4 na str. 11 kontrolního protokolu, dle kterého zákon č. 273/2008 Sb. neobsahuje žádné výslovné zmocnění pro policii shromažďovat osobní údaje za účelem jejich uchování v ND DNA a toto oprávnění je třeba dovozovat z obecných ustanovení upravujících zpracování osobních údajů policií, že toto konstatování dle kontrolovaného absolutně pomíjí § 65 zákona č. 273/2008 Sb., jež je při jeho logickém výkladu jedním z právních základů (vedle § 60 a § 79 zákona č. 273/2008 Sb.) pro realizaci ND DNA. Kontrolovaný dále uvádí, že policie provozuje ND DNA jako jednu z mnoha evidencí, jež jsou potřebné pro plnění úkolů policie a právním základem pro zpracování osobních údajů je zde zejména § 79 zákona č. 273/2008 Sb., přičemž není důvod, aby ND DNA byla výjimkou. Kontrolovaný také napadá závěr v kontrolním protokole (str. 11, odst. 6 a 7), že ustanovení upravující zpracování osobních údajů jsou ve svém vzájemném vztahu s ohledem na použité, mnohdy neurčité právní pojmy obtížně vyložitelná, což samo o sobě značně zpochybňuje jejich využití jako právního základu pro ND DNA. Dle jeho názoru je zejména § 79 zákona č. 273/2008 Sb. transparentním a nezpochybnitelným právním titulem pro zpracování osobních údajů. Použité pojmy jako „nezbytnost“ a „budoucí identifikace“ jsou dle jeho názoru pojmy určitými a snadno využitelnými, pokud bude při jejich výkladu vycházeno ze systematiky zákona č. 273/2008 Sb. a zohledněny úkoly policie.

K této části námitky odvolací orgán uvádí, že zákon č. 273/2008 Sb. nikde nehovoří o ND DNA, tedy v žádné ze své části neupravuje konkrétně právě tuto policejní databázi, a to ani v § 65 zákona č. 273/2008 Sb. Současně zákon ani nikde neupravuje otázku uchování profilů DNA (resp. biologických vzorků). V tomto smyslu je tedy tvrzení kontrolující správné. Odvolací orgán dále uvádí, že na ND DNA je tedy třeba nahlížet jako na jakoukoliv jinou evidenci policie podle § 86 zákona č. 273/2008 Sb. Zpracování osobních a citlivých údajů v této evidenci poté probíhá na základě § 85 a § 79 zákona č. 273/2008 Sb. Při hodnocení této právní úpravy je dle odvolacího orgánu třeba vycházet také z rozsudku ESLP ve věci Marper, dle kterého zákonné zmocnění státu upravující zásah do soukromí (zde v podobě ND DNA) musí být v souladu s principy právního státu dostatečně dostupné a předvídatelné, tedy vyjádřené s velkou mírou přesnosti. Jedině taková právní úprava je v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Ve stejném smyslu se vyjádřil také Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 24/10 ze dne 22. března 2011 (č. 94/2011 Sb., dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), ve kterém k náležitostem právní úpravy umožňující zásah do soukromí uvedl, že „Zásah do základního práva jednotlivce na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení ve smyslu čl. 10 odst. 3 a čl. 13 Listiny z důvodu prevence a ochrany před trestnou činností je tak možný jen skrze imperativní zákonnou úpravu, která musí především odpovídat nárokům

plynoucím z principu právního státu a která naplňuje požadavky vyplývající z testu proporcionality, kdy v případech střetů základních práv či svobod s veřejným zájmem, resp. s jinými základními právy či svobodami je třeba posuzovat účel (cíle) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům, přičemž měřítkem pro toto posouzení je zásada proporcionality (v širším smyslu). Taková právní úprava musí být přesná a zřetelná ve svých formulacích a dostatečně předvídatelná, aby potenciálně dotčeným jednotlivcům poskytovala dostatečnou informaci o okolnostech a podmínkách, za kterých je veřejná moc oprávněna k zásahu do jejich soukromí, aby případně mohli upravit své chování tak, aby se nedostali do konfliktu s omezující normou. Rovněž musí být striktně definovány i pravomoci udělené příslušným orgánům, způsob a pravidla jejich provádění tak, aby jednotlivcům byla poskytnuta ochrana proti svévolnému zasahování. Posouzení přípustnosti daného zásahu z hlediska zásady proporcionality (v širším smyslu) pak zahrnuje tři kritéria. Prvním z nich je posouzení způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná o posouzení potřebnosti, v němž je zkoumáno, zda byl při výběru prostředků použit ten prostředek, který je k základnímu právu nejšetnější. A konečně je zkoumána přiměřenost (v užším smyslu), tj. zda újma na základním právu není nepřiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl, tzn. že opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky převyšovat pozitivní, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních" (bod 37). Judikaturu ESLP poté Ústavní soud shrnul tak, že „ESLP zmíněné požadavky na právní úpravu umožňující zásah do práva na soukromý život blíže konkretizoval v těch výše uvedených rozhodnutích, v nichž posuzoval přípustnost takového zásahu ze strany veřejné moci v podobě užití odposlechu telefonních hovorů, tajného dohledu, sběru informací a dat ze soukromé (osobnostní) sféry jednotlivce. ESLP zdůraznil, že je předně nutné vymezit jasná a detailní pravidla upravující rozsah a použití takových opatření, stanovit minimální požadavky na délku, způsob uložení získaných informací a údajů, jejich použití, přístup třetích osob k nim, a zakotvit procedury vedoucí k ochraně celistvosti a důvěrnosti údajů a rovněž k jejich ničení, a to způsobem, aby jednotlivci disponovali dostatečnými zárukami proti riziku jejich zneužití a svévole.“ (bod 40).

Ve smyslu shora uvedené judikatury se odvolací orgán shoduje s kontrolující v tom, že ustanovení § 79, stejně tak jako § 65 zákona č. 273/2008 Sb. nejsou dostatečně určitá v tom smyslu, aby umožnila každému předvídat, zda, kdy a jaké údaje se policie rozhodne zpracovávat a uchovávat. Ve vztahu k § 65 zákona č. 273/2008 Sb. lze předně konstatovat, že použitá formulace „budoucí identifikace“ je neurčitý pojem, který se jinde a v jiné souvislosti v právním řádu nevyskytuje. Tento pojem není propojen ani navázán na ostatní ustanovení hlavy X. zákona č. 273/2008 Sb., nadto má § 65 zákona č. 273/2008 Sb. nadpis „Získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace“, z čehož není zřejmé, jaký má vztah k následnému uchování a dalšímu zpracování takto získaných osobních údajů. Za nesystematické lze také považovat zařazení odst. 5 v § 65 citovaného zákona, neboť to má upravovat likvidaci takto získaných údajů (nelze také přehlédnout, že zde je likvidace již vázána na odlišný účel než je budoucí identifikace, a to konkrétně na předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti – o ústavnosti takto širokého vymezení lze ovšem pochybovat). Za použití systematického výkladu by tedy bylo možné dospět k závěru, že podle § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. jsou shromážděny [srov. § 4 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.] policií určité údaje (k budoucí identifikaci?), ty jsou jakýmsi způsobem k tomuto účelu užity a následně zlikvidovány podle § 65 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., pokud jich není třeba k účelům, které toto ustanovení vymezuje (tedy již nikoliv pro budoucí identifikaci). Odvolací orgán má ovšem značnou pochybnost o tom, kde se v tomto „životním cyklu“ údajů podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb. nachází jejich uchování v ND DNA, a to podle vnitřních pokynů policie až do 80 let věku

konkrétní osoby (srov. čl. 8 Závazného pokynu č. 88/2002) a kde se „ztratil“ původní účel budoucí identifikace, případně pokud mají mít tyto údaje nějakou souvislost s policejními evidencemi, proč není toto ustanovení systematicky zařazeno u § 85 a násl. zákona č. 273/2008 Sb. Pokud se jedná o oprávnění policie podle § 79 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. a především o použité spojení „nezbytné pro plnění úkolů policie“, jedná se dle odvolacího orgánu o zjevně obecnou formulaci, jejíž výklad je z tohoto důvodu komplikovanější a neposkytuje adresátovi právní normy (tj. občanovi, který je povinen strpět zásah do svého soukromí) příliš jistoty, co přesně policie ještě může činit (srov. také rozsudek ESLP ve věci Marper, § 98 a § 99, kde se soud vyjadřuje v tom smyslu, že formulace „účely související s prevencí nebo odhalováním trestné činnosti nebo její vyšetřování“, jsou spíše obecné a mohou vést k extenzivnímu výkladu).

V další části námitky proti právnímu posouzení kontrolovaný uvádí, že účel ND DNA je stanoven § 79 zákona č. 273/2008 Sb. ve spojitosti s § 65 zákona č. 273/2008 Sb. a je jím budoucí identifikace pro účely vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů. Účel je dále dle kontrolovaného rozveden v interních aktech řízení.

Odvolací orgán předně uvádí, že nezpochybňuje (a nečiní tak ani kontrolující) legitimnost ND DNA jako jednoho ze zdrojů informací pro kriminalistické pátrání po pachatelích trestné činnosti. Jak již ovšem odvolací orgán uvedl výše, a jak platí pro všechna ostatní oprávnění, prostředky a nástroje policie při odhalování a vyšetřování trestné činnosti, i pro ND DNA platí ústavní princip vyjádřený v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. že státní moc lze uplatňovat jen na základě zákona a v mezích stanoveným zákonem. Tomu odpovídá také stanovení účelu zpracování osobních údajů v ND DNA, které přitom nemůže být natolik obecné, aby umožňovalo policii svévolný postup (srov. rozsudek ESLP ve věci Marper, § 99, nebo nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 24/10, bod 37). Proto odvolací orgán nemůže akceptovat odkaz na § 79 zákona č. 273/2008 Sb. jako na stanovení účelu ND DNA, neboť se v tomto ustanovení hovoří pouze o plnění úkolů policie (které jsou vymezeny v § 2 zákona č. 273/2008 Sb. značně obecně a široce a zahrnují logicky veškerou činnost policie). Stejně tak je dle odvolacího orgánu obecné i ustanovení § 65 zákona č. 273/2008 Sb. Ponechání stanovení účelu ND DNA na interních aktech řízení policie je poté dle odvolacího orgánu v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Kontrolovaný dále uvádí, že nemá námitky proti závěru, že za nezbytné nebude považováno zpracování profilů DNA těch osob, jimž nebyla vina prokázána. Současně ale uvádí, že je třeba zohlednit procesní předpisy, které v některých případech neumožňují vinu vyslovit, přestože je důkaz prokázána a nezbytnost dalšího zpracování profilu DNA je zcela zřejmá (např. zastavení trestního stíhání pro nepřičetnost). Policie proto zohledňuje charakter meritorního rozhodnutí a právě tím provádí posuzování nezbytnosti.

K této části námitky odvolací orgán uvádí, že z jejího obsahu fakticky vyplývá, že policie nerespektuje princip, že o vině a trestu za trestný čin rozhoduje v demokratickém právním státě pouze soud (čl. 40 Listiny základních práv a svobod). Tato skutečnost se poté projevuje v přístupu policie k uchovávání profilů DNA u některých, v této kontrole posuzovaných osob, které byly zproštěny obžaloby na základě institutu účinné lítosti, jak bude dále uvedeno. Ve stručnosti lze tedy konstatovat, že uvedené posuzování nezbytnosti policií i u osob, které nebyly uznány vinnými ze spáchání trestného činu, se vyznačuje silnými znaky policejní svévole, a odvolací orgán jej bez výslovného zákonného zmocnění považuje za neakceptovatelný.

Dále se kontrolovaný vyjadřuje k Doporučení, přičemž cituje z jeho čl. 8, kde je uvedeno „The results of DNA analysis and the information so derived may, however, be retained where the individual concerned has been convicted of serious offences against the life,

integrity or security of person.“ Z tohoto dovozuje, že se nejedná o trestný čin ve smyslu zákona č. 40/2009, trestní zákoník, nýbrž o jakékoliv závažné porušení norem trestního nebo správního práva, trestný čin, přečin, přestupek. Pokud tedy policie zpracovává profily DNA pachatelů úmyslných trestných činů, naplňuje tak požadavek Doporučení, neboť zohlednila nebezpečnosti protiprávního jednání, kterými jsou přestupky, správní delikty a trestné činy. Dále uvádí, že pro společnost jsou nebezpečné všechny trestné činy, ať již úmyslné či nedbalostní nebo dokonce přestupky. Doporučení poté umožňuje v čl. 5 využití analýzy DNA ve všech odpovídajících případech, nezávisle na stupni závažnosti trestného činu. Dále kontrolovaný odkazuje na čl. 2 Doporučení, podle kterého se Doporučení vztahuje na shromažďování vzorků a využívání analýzy DNA pro účely identifikace podezřelého nebo jakéhokoliv jiného jednotlivce v rámci vyšetřování a stíhání trestných činů. Kontrolovaný je tedy přesvědčen, že je jeho postup po právu, a že pro zpracování profilů DNA je rozhodující pro plnění povinností policie stanovených zákonem.

Odvolací orgán konstatuje, že ani jeden z výše uvedených argumentů kontrolovaného nemůže obstát. Ačkoliv lze obecně souhlasit s kontrolovaným, že formulace čl. 8 Doporučení skutečně neodkazuje výslovně na trestné činy, není pochyb o tom, že v českém právním řádu jsou to pouze trestné činy (a to ještě jen některé, v zásadě jen zločiny), které lze považovat za závažné porušení norem práva proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob. Asi jen velmi těžko by se snažil kontrolovaný argumentovat, že existuje přestupek (proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob), u kterého by bylo možné s ohledem na jeho skutkovou podstatu jenom hypoteticky uvažovat o uchování profilu DNA (odvolací orgán pomíjí, že samotný důkaz porovnáním vzorků DNA je v přestupkovém řízení nepřipustný). Lze tedy konstatovat, že tato argumentace kontrolovaného je zjevně účelová. Kontrolovaným uváděný čl. 5 Doporučení se poté vztahuje na využití DNA analýzy, kterou skutečně připouští ve všech důvodných případech; z této skutečnosti ovšem nelze dovozovat, že toto využití se vztahuje také na uchování profilů DNA, neboť právě to je upraveno samostatně v čl. 8 Doporučení. Článek 2 Doporučení poté obecně vymezuje rozsah a omezení Doporučení, ani z této skutečnosti nelze ve vztahu k uchování profilů DNA dovozovat něco jiného, než co poté specifikuje čl. 8 Doporučení. Ze zbylé části námítky je poté zřejmé, že kontrolovaný vědomě pomíjí skutečnost, že vedle stanovení podmínek pro uchování profilů DNA na závažné trestné činy (serious offences) stanovuje Doporučení také typově, o jaké konkrétní trestné činy se má jednat.

Kontrolovaný dále zpochybňuje provedené hodnocení přiměřenosti a nezbytnosti profilů DNA v kontrolním protokole (test proporcionality). Uvádí, že spáchání úmyslného trestného činu považuje za významnou kvalitativní změnu chování člověka. Policie proto při odebrání bukálního stěru pro jeho dalšího zpracování zohlednila povahu trestného činu, neboť v ND DNA zpracovává v souladu se zákonem č. 273/2008 Sb., ale hlavně svými potřebami, pouze profily DNA pachatelů úmyslných trestných činů. Za stěžejní proto kontrolovaný považuje subjektivní stránku trestného činu (úmysl zahrnuje jak složku vědění tak i volní). Kontrolovaný dále uvádí, že rozlišení trestných činů, co se týče odebrání vzorků DNA a následného zpracování profilů DNA, vychází z postupů, kterými jsou pachatelé úmyslné trestné činnosti usvědčováni, a která je předmětem vysokoškolské multioborové disciplíny kriminalistiky. Zpracování profilů DNA působí vedle preventivního působení zejména k odhalení a usvědčení pachatele. V mnoha případech totiž policii jiné důkazy chybí, protože pachatelé jsou velmi poučení. Pokud je v protokole konstatováno, že není nijak prokázán preventivní smysl ND DNA, kontrolovaný uvádí, že skutečnost, že osoba ví, že je vedena v ND DNA může mít odstrašující účinek před páchaním další trestné činnosti. Prioritním účelem je ale odhalování trestné činnosti. Kontrolovaný dále k jednotlivým částem výkladu pojmu „nezbytnost“ uvádí, že prvek „důvodnosti“ tím, že policie provádí zohledňování charakteru meritorních rozhodnutí, jednoznačně zohledňuje. Při prověřování potřebnosti policie zohledňuje dále kriminální minulost osoby a eventuální další probíhající trestní

stíhání. Ohledně prvku „závažnosti“ kontrolovaný uvádí, že tento je zohledněn zpracováním pouze profilů DNA pachatelů úmyslných trestných činů. Pokud se jedná o prvek „faktické použitelnosti“, kontrolovaný nesouhlasí s použitím pouze stejnorodé recidivy pro jeho posouzení. Uvádí, že je doložitelné, že pachatelé se obvykle dopouštějí recidivy nestejnorodé a stejně častý je i tzv. kriminální vývoj pachatele (od bagatelní trestné činnosti po závažnou, často násilnou, trestnou činnost). To dle kontrolovaného odůvodňuje uchování profilů DNA u všech pachatelů úmyslných trestných činů.

Odvolací orgán k této části námitky proti právnímu hodnocení v kontrolním protokole konstatuje, že považuje posouzení nezbytnosti uchování profilů DNA ze strany kontrolující za správné. Jak již bylo výše uvedeno, podle § 79 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. může policie zpracovávat citlivé údaje bez souhlasu subjektu údajů, pokud je to nezbytné pro plnění jejich úkolů. Bylo tedy úkolem kontrolující v rámci kontroly zpracování osobních údajů posoudit na základě oprávnění podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., zda policie dodržuje povinnosti stanovené zákonem [zde § 9 písm. i) zákona č. 101/2000 Sb. ve spojení s § 79 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb.] při zpracování citlivých údajů uložených v ND DNA, a tedy i to, zda je naplněna podmínka „nezbytnosti“ citovaného ustanovení. Jak již odvolací orgán uvedl výše, snazší (a ústavně konformní) by byl případ, kdy by zákon stanovoval výslovně, které osobní údaje kterých osob (subjektů údajů) mohou být dále uchovávány v ND DNA. Vzhledem k tomu, že zákonodárce tento postup nezvolil, je nutné vyložit platnou právní úpravu tak, aby tento výklad respektoval jak úmysl zákonodárce a smysl a cíle zákona č. 273/2008 Sb., tak současně aby byl v souladu s principy ochrany soukromí a osobních údajů vyjádřenými v čl. 10 Listiny základních práv a svobod, resp. v čl. 8 Úmluvy, a související judikaturou. Z tohoto hlediska nemá odvolací orgán vůči posouzení v kontrolním protokolu námitek.

Výklad pojmu „nezbytný“ musí být na základě provedeného testu proporcionality dle odvolacího orgánu založen na objektivních kritériích, která budou dostatečně určitá a srozumitelná, a proto následně přezkoumatelná. Těmito kritérii jsou důvodnost uchování, závažnost trestného činu a faktická použitelnost profilu DNA ke stanovenému účelu. Kritérium důvodnosti spočívá dle odvolacího orgánu ve skutečnosti, že do ND DNA budou zařazeny pouze profily osob odsouzených za trestný čin. Jak bylo uvedeno již výše, je zřejmé, že ani toto kritérium policie nerespektuje, když nepřihlíží k institutu účinné lítosti, a i osoby zproštěné obžaloby považuje pro účely ND DNA za pachatele trestného činu. Proto tvrzení kontrolovaného, že posuzováním meritorního rozhodnutí v trestním řízení toto kritérium zohledňuje, lze akceptovat pouze do té míry, že policie skutečně určité posouzení důvodnosti provádí, ovšem podle parametrů, které jsou dle odvolacího orgánu znakem svévole a nerespektují základní principy právního státu (tj. že rozhodnout o vině za trestný čin může pouze soud). Pokud se jedná o prvek závažnosti, dle odvolacího orgánu se nelze ztotožnit se závěrem kontrolovaného, že závažný trestný čin je automaticky každý úmyslný trestný čin. Takovéto porovnání dle odvolacího orgánu z právního řádu nevyplývá, trestní zákoník rozlišuje přinejmenším podle závažnosti trestné činy na zločiny a přečiny a zvlášť závažné zločiny (§ 14 trestního zákoníku), přičemž u úmyslných trestných činů vychází z horní hranice trestní sazby pro zařazení do jednotlivých kritérií. Také čl. 8 Doporučení odkazuje pouze na závažné trestné činy (porušení norem trestního práva). Dle odvolacího orgánu je řada úmyslných trestných činů, u nichž nelze hovořit o závažném trestném činu, jako jsou pomluva, zanedbání povinné výživy apod., což samozřejmě neznamená, že by bylo úmyslem odvolacího orgánu z trestněprávního hlediska marginalizovat takové jednání. Pokud se jedná o faktickou využitelnost profilu DNA, odvolací orgán vychází z čl. 8 Doporučení, které odkazuje na typové skupiny trestných činů (proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob), a které lze považovat za přiměřené a rozumné. Při absenci konkrétnější právní úpravy je nutné dle odvolacího orgánu při zachování principu právní jistoty a předvídatelnosti právní normy v daném případě vycházet skutečně pouze z možnosti

stejnorodé recidivy, neboť jakékoliv jiné kritérium (tj. nestejnorodá recidiva) by fakticky vedlo k možnosti neomezeného a svévolného postupu policie při rozhodování o tom, u jakých osob budou profily DNA do ND DNA zařazeny; takové kritérium je poté dle odvolacího orgánu objektivně neuchopitelné. Je tedy dle odvolacího orgánu třeba vymezit mezi úmyslnými trestnými činy tu skupinu trestných činů, u které lze bez pochyb dovodit, že využití profilu DNA z ND DNA může přispět k odhalení pachatele (nikoliv k jeho usvědčení; za účelem důkazu může policie odebírat vzorky DNA každému pachateli na základě § 114 trestního řádu), přičemž v souladu se zmiňovaným Doporučením považuje odvolací orgán za možné takto postupovat pouze u závažných trestných činů proti životu, zdraví a bezpečnosti osob (do okamžiku, kdy zákonodárce nestanoví výslovně jiný okruh trestných činů). Ve vztahu k preventivnímu charakteru uchování profilů DNA v ND DNA odvolací orgán uvádí, že sama tato skutečnost nemůže být nikdy důvodem pro takový zásah do soukromí, jaký ND DNA představuje.

Kontrolovaný dále namítá jistou míru zmatečnosti kontrolního protokolu, konkrétně spatřuje rozpor mezi tvrzením na str. 12 ve třetím odstavci, kde je uvedeno, že se kontrolující ztotožňuje s odběrem a zpracováním vzorků DNA za účelem usvědčení pachatele (nebo vyvrácení jeho viny) a uchováním vzorku pro případ spáchání dalšího trestného činu k odhalení pachatele na základě stop zanechaných na místě činu, a tvrzením na str. 13 ve čtvrtém odstavci, kde se s tímto již nezotožňuje.

Odvolací orgán uvádí, že se ze strany kontrolovaného jedná o vytržení jednotlivých částí protokolu ze souvislosti. První zmiňované ustanovení pouze cituje rozsudek ESLP ve věci *Marper*, kde je popsán rozdíl mezi odběrem vzorku DNA pro vyšetření konkrétního trestného činu, a uchováním vzorku v ND DNA. S tímto rozčleněním, stejně tak jako s účelem databází DNA ze strany ESLP se poté kontrolující ztotožňuje. To ovšem neznamená, že by tímto současně akceptovala (stejně jako odvolací orgán) jakoukoliv podobu ND DNA, což vyplývá z kontrolovaným zmiňovaného druhého ustanovení. V daném případě se tedy dle odvolacího orgánu o žádný rozpor v kontrolním protokole nejedná.

V poslední části této námítky proti právnímu posouzení kontrolovaný odkazuje na vývoj v západoevropských státech (Velká Británie, USA) a na zde provedené analýzy, ze kterých má vyplývat, že až 40% pachatelů majetkových trestných činů spáchalo později sexuální trestný čin a jejich odhalení pomohlo právě zpracování profilu DNA za účelem budoucí identifikace. Kontrolovaný dále odkazuje na výsledek průzkumu provedeného Národním soudním institutem USA, z něhož vyplývá, že největším nebezpečím spojeným s pachateli majetkových trestných činů je potenciální možnost jejich následného páčení závažných trestných činů, a byla u nich prokázána nejen vyšší recidiva, ale také sklon k páčení násilných trestných činů.

Odvolací orgán uvádí, že kontrolovaný žádné analýzy ani výsledky výzkumů nedoložil, a odvolací orgán tedy nemůže posoudit jak pravdivost jeho tvrzení, tak ani jejich relevantnost ve vztahu k předmětu kontroly. Obecně lze ale konstatovat, že v obou zmiňovaných státech je především odebírání vzorků DNA a jejich uchování v databázích upraveno zvláštním zákonem, a není ponecháno na rozkazech policejního prezidenta. Současně je trestní právo právě ve Velké Británii a USA (tj. zemích založených na *common law*) v některých aspektech odlišné než v České republice. Odvolací orgán současně konstatuje, že výše uvedené statistiky a analýzy by měl kontrolovaný uplatnit především vůči zákonodárci, nikoliv vůči Úřadu. Při absenci konkrétní právní úpravy uchování profilů DNA vychází odvolací orgán z restriktivního výkladu použitelných ustanovení zákona č. 273/2008 Sb. (jiný s ohledem na skutečnost, že je posuzován významný zásah státu do ústavního práva jednotlivce na soukromí, ani není možný) a do přijetí nové a podrobné právní úpravy neshledává právní oporu pro výklad odlišný.

Kontrolovaný dále uplatnil námitky proti posouzení jednotlivých případů. Odvolací orgán vycházel při jejich posouzení ze shora uvedených právních závěrů a jednotlivé případy posoudil následovně.

K osobě [REDAKCE] kontrolovaný uvádí, že byl veden jako podezřelý a následně jako obviněný z trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo státním zástupcem zrušeno (dne 28. února 2011) jako neodůvodněné. Z těchto důvodů byly osobní údaje ke dni 10. června 2011 z informačního systému zlikvidovány.

Z kontrolního protokolu a jeho podkladů vyplývá, že trestní stíhání bylo proti [REDAKCE] zahájeno dne 28. ledna 2011, kdy si převzal usnesení čj. [REDAKCE]. Toto usnesení bylo zrušeno Usnesením státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6, čj. [REDAKCE]. Podle kopie založené v kontrolním spise bylo toto usnesení doručeno policejnímu orgánu dne 4. března 2011. Přesto při výslechu [REDAKCE] dne 7. března 2011 mu byl odebrán biologický materiál (vzorek DNA).

Vzhledem k tomu, že obsah námitky nijak neodůvodňuje výše uvedený postup policie, a ani z něj nelze dovodit, že by zpochybňoval závěr kontrolního protokolu, dle kterého zde nebyl právní titul pro zpracování osobních údajů souvisejících s odběrem bukalního stěru, neboť [REDAKCE] nebyl v době odběru v postavení obviněného, nejedná se o námitku proti kontrolnímu protokolu.

Přesto odvolací orgán shrnuje, že v době odběru vzorku DNA již policejní orgán disponoval informací o tom, že jeho usnesení o zahájení trestního stíhání bylo zrušeno. Přesto vzorek odebral, čímž jednoznačně porušil zákon č. 273/2008 Sb. Za dosti nestandardní považuje odvolací orgán také skutečnost, že policii trvalo tři měsíce, než profil DNA v ND DNA vymazala; takové prodloužení je dle odvolacího orgánu nepřiměřené. Poslední podstatnou skutečností je podle odvolacího orgánu charakter trestného činu, pro který byl [REDAKCE] stíhán, kdy odvolací orgán (z důvodů výše uvedených) neshledává v případě trestného činu podvodu žádný zákonný důvod pro zařazení profilu DNA do ND DNA.

Kontrolovaný se dále vyjádřil k osobě [REDAKCE]. S ohledem na shodné rysy posoudí odvolací orgán tento případ s osobou [REDAKCE] a [REDAKCE]. V případě [REDAKCE] a [REDAKCE] byly tyto osoby soudem zproštěny obžaloby v plném rozsahu na základě § 226 písm. e) trestního řádu, tedy za využití institutu účinné lítosti; u [REDAKCE] bylo trestní stíhání zastaveno státním zástupcem podle § 172 odst. 1 písm. f) trestního řádu, tedy také za využití institutu účinné lítosti. Ke všem těmto případům lze vyjádření kontrolovaného ve stručnosti shrnout tak, že skutečnost, že všichni využili institut účinné lítosti (tj. uhradili vzniklou škodu – daňovou povinnost), nic nemění na tom, že se v očích policie trestného činu dopustili.

Jak již odvolací orgán uvedl výše, o vině za trestný čin rozhoduje podle čl. 40 Listiny základních práv a svobod pouze soud. Skutečnost, že policie úmyslně nerespektuje osvobozující rozsudek soudu (resp. rozhodnutí státního zástupce) považuje odvolací orgán za neakceptovatelné a jedná se o zjevný důsledek protiústavní absence právní úpravy uchování profilů DNA policií, který jí umožňuje takto svévolný, a v právním státě alarmující, výklad. Odvolací orgán nepovažuje za potřebné se detailně vyjadřovat k těmto případům, neboť nezákonnost postupu policie je více než zřejmá, a subjektivní pocit policie (zřejmě, že institut účinné lítosti maří její práci) nemůže nahradit rozhodnutí soudu o vině za trestný čin. Současně lze také konstatovat, že ani charakter trestných činů, pro které byli [REDAKCE] (oba pro neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 trestního zákona),

a [REDACTED] (přechin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení a podobné povinné platby podle § 241 odst. 1, trestního zákoníku) stíhání, neodůvodňoval zařazení jejich profilu do ND DNA. Jedná se o hospodářské trestné činy, které nesplňují podmínku závažného trestného činu proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob ve smyslu Doporučení.

U osoby [REDACTED] bylo v kontrolním protokolu konstatováno, že uchování jeho profilu DNA v ND DNA je v souladu se zákonem, a proto vyjádření kontrolovaného nelze považovat za námitku.

K osobě [REDACTED] kontrolovaný uvedl, že byl odsouzen pro trestný čin podvodu spáchaného formou spolupachatelství a účastenství podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona. Proto byl odběr biologického materiálu v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. a jeho žádost o likvidaci osobních údajů byla z těchto důvodů zamítnuta. Ačkoliv kontrolovaný neuvádí, zda považuje za legální také uchovávání profilu DNA, neboť hovoří pouze o oprávněnosti odběru biologického materiálu, z jeho vyjádření, že žádost o likvidaci byla zamítnuta z důvodu oprávněnosti odběru, lze dovodit, že se jeho námitka vztahuje také k legálnosti uchování profilu DNA.

V kontrolním protokole posoudila kontrolující uchování profilu DNA za nedůvodné, neboť povaha majetkových trestných činů (tedy i podvodu) neodůvodňuje nezbytnost jeho uchování v ND DNA, a to právě z důvodu nedostatečné faktické použitelnosti. V této souvislosti také kontrolní protokol odkazuje na rozhodnutí Úřadu zn. SPR-0596/11-8 ze dne 10. května 2011, kterým již jednou Úřad konstatoval nezákonnost uchování profilu DNA [REDACTED].

Odvolací orgán se plně ztotožňuje s posouzením v kontrolním protokole, kdy je zjevné, že kontrolovaný nerespektuje předchozí rozhodnutí o správním deliktu, ve kterém byla konstatována nezákonnost uchování osobních údajů [REDACTED] v ND DNA. Přesto tyto osobní údaje nezlíkvidoval a dále je zpracovává. Odvolací orgán nemá důvod odchýlit se v tomto bodě od své předchozí rozhodovací praxe, trestný čin podvodu nespadá mezi trestné činy proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob ve smyslu Doporučení a proto při absenci zákonné úpravy ND DNA nelze považovat uchování profilu DNA za nezbytné pro plnění úkolů policie.

Dále se kontrolovaný vyjadřuje k osobě [REDACTED] ke kterému uvádí, že byl veden jako obžalovaný pro trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 trestního zákona. Věc byla ukončena rozsudkem Okresního soudu v Plzni, dle kterého byl obžalovaný uznán vinným. Jeho osobní údaje včetně bukálního stěru zpracovává proto policie pro účely budoucí identifikace v souladu s § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.

Z kontrolního protokolu a spisu vyplývá, že [REDACTED] byl odsouzen pro pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 trestního zákona. Byl tedy odsouzen za trestný čin, u něhož horní hranice trestní sazby dosahuje dvou let. Jedná se tedy o trestný čin, který nesplňuje kritérium závažnosti a uchování profilu DNA tedy není nezbytné podle § 79 zákona č. 273/2008 Sb. k plnění úkolů policie.

Odvolací orgán se i v tomto případě shoduje s posouzením uvedeném v kontrolním protokole, podle nového trestního zákoníku se jedná o přechin, tedy trestný čin, který nepatří mezi závažné. V daném případě (při absenci výslovné zákonné úpravy pro ND DNA) tedy nelze hovořit o trestném činu, který splňuje kritérium nezbytnosti v souladu s čl. 8 Doporučení, neboť se nejedná o závažný trestný čin proti zdraví.

Ve vztahu k osobě [REDAKCE] kontrolovaný uvedl, že byl rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi uznán vinným z trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 trestního zákona. Proto považuje kontrolovaný uchování jeho osobních údajů včetně bukáiního stěru pro účely budoucí identifikace v souladu s § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.

Kontrolní protokol posoudil toto uchování jako nedůvodné, neboť nesplňuje kritérium závažnosti pro vložení profilu DNA do ND DNA.

Odvolací orgán se s tímto hodnocením plně ztotožňuje, jedná se trestný čin méně závažný s horní hranicí trestní sazby dva roky (tedy podle nového trestního zákoníku o přečin), a nelze tedy v žádném případě ve smyslu již výše rozvedených kritérií hovořit o závažném trestném činu proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob.

K osobě [REDAKCE] kontrolovaný uvedl, že byl odsouzen pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 trestního zákona. Dále byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 a 2 trestního zákona. Proto považuje uchování jeho profilu DNA v souladu se zákonem.

Z kontrolního protokolu a spisu vyplývá, že [REDAKCE] byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi sp. zn. [REDAKCE] pro trestný čin pohlavního zneužití, neboť vykonal dobrovolnou soulož s osobou mladší 15 let. Kontrolní protokol neshledal v tomto trestném činu splnění kritéria závažnosti pro uchování profilu DNA v ND DNA ve smyslu nezbytnosti podle § 79 zákona č. 273/2008 Sb. Na základě doplnění námitek poté bylo odvolacím orgánem zjištěno, že k odsouzení za trestný čin krádeže došlo dne 6. prosince 2006, kdy [REDAKCE] byl souzen jako mladistvý, a to za provinění krádeže spáchané vloupáním podle § 247 odst. 1 písm. b) trestního zákona, ve stádiu pokusu.

Pokud se jedná o trestný čin pohlavního zneužití, shoduje se odvolací orgán s posouzením kontrolního protokolu, tedy že se nejedná s ohledem na skutkové okolnosti (pachatel byl ve věku blízkém oběti, pohlavní styk byl dobrovolný), které i soud vyhodnotil tak, že uložil trest na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, o závažný trestný čin. Ve vztahu k trestnému činu krádeže, spáchanému vloupáním, odvolací orgán uvádí, že si je vědom toho, že v minulosti Úřad ve své rozhodovací praxi uchování profilů DNA v takovýchto případech akceptoval, a to v rozhodnutí zn. SPR-0836/08-14 ze dne 30. května 2008. Z této skutečnosti vycházela také kontrolující při posouzení případu [REDAKCE] který byl předmětem této kontroly. Odvolací orgán předně uvádí, že v předchozím řízení sám otázku oprávněnosti uchování profilů DNA u krádeží spáchaných vloupáním nepřezkoumával, neboť otázka zákonnosti takového uchování byla řešena již v prvostupňovém správním rozhodnutí. Úřad v tomto případě vycházel ze skutečnosti, že s ohledem na vysokou míru pravděpodobnosti stejnorodé recidivy u vloupání a vysokou využitelnost vzorků DNA z místa trestného činu pro odhalení pachatele, je uchování důvodné, a to přestože se nejedná o závažný trestný čin proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob. Odvolací orgán k tomuto posouzení konstatuje, že prvostupňové rozhodnutí v tomto smyslu bylo vydáno v roce 2008 a Úřad v mezidobí očekával přijetí řádné zákonné úpravy, která stanoví jednoznačná pravidla pro vedení ND DNA. Jelikož k přijetí takové úpravy dosud nedošlo, je odvolací orgán toho přesvědčen, že je třeba dále na ND DNA nahlížet restriktivně z hlediska splnění podmínek pro nezbytnost uchování profilů DNA ve smyslu § 79 zákona č. 273/2008 Sb., tedy, že ve všech případech musí být splněny podmínky závažnosti trestného činu, a musí se jednat o trestný čin proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob ve smyslu Doporučení, což trestný čin krádeže nesplňuje. K osobě [REDAKCE] poté odvolací orgán uvádí, že trestného činu krádeže se dopustil jako mladistvý, a v těchto případech je třeba pohlížet na možnost odebrání vzorků DNA mladistvému pachateli přísněji, než u dospělých pachatelů. Ze všech shora uvedených

důvodů neshledal odvolací orgán ani námitku kontrolovaného k osobě [REDACTED] za důvodnou.

K [REDACTED] kontrolovaný uvedl, že byl odsouzen pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 trestního zákona. Dále uvedl, že byl rozsudkem Okresního soudu v Šumperku odsouzen pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 a 2 trestního zákona. Proto je uchování jeho osobních údajů včetně bukálního stěru v souladu s § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.

Z kontrolního protokolu a spisu bylo zjištěno, že [REDACTED] byl odsouzen za výše uvedený trestný čin pohlavního zneužívání, neboť vykonal dobrovolný pohlavní styk s osobou, které nebylo ještě 15 let. Dle kontrolního protokolu se v tomto případě nejedná o splnění kritéria závažnosti pro uchování profilu DNA. Z doplnění námitek kontrolovaným poté bylo zjištěno, že Michal Mikula byl rozsudkem Okresního soudu v Šumperku čj. [REDACTED] odsouzen pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) trestního zákona, kterého se dopustil tím, že společně s [REDACTED] vnikl přes plot na zahradu, ze které vytrhali tři řádky brambor (tj. cca 3 kg) a dvě cibule, vše v hodnotě 46 Kč.

Odvolací orgán se plně ztotožňuje s kontrolním závěrem ve vztahu k [REDACTED] a neshledává námitku důvodnou. Jak ve vztahu k trestnému činu pohlavního zneužívání, tak k trestnému činu krádeže odkazuje na argumentaci uvedenou výše u osoby [REDACTED]. Jen ve stručnosti lze doplnit, že odvolací orgán nepředpokládá, že v očích policie je krádež 3 kg brambor a dvou cibulí závažným trestným činem, který by měl být důvodem pro zařazení pachatele do ND DNA, a ani nepředpokládá, že by při vyšetřování tohoto druhu trestné činnosti na místě odebírala biologické stopy.

Dále se kontrolovaný vyjádřil k [REDACTED]. Uvedl, že policie zpracovává jeho osobní údaje (včetně profilu DNA) v souvislosti s trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 a 2 trestního zákona, kde bylo trestní stíhání rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích podmíněně zastaveno. Dále uvedl, že v jiném trestním řízení byl odsouzen pro trestný čin padělání a pozměňování peněz podle § 233 odst. 1 trestního zákoníku, a v dalším trestním řízení pro trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku.

Z kontrolního protokolu vyplývá, že trestného činu krádeže se dopustil jako mladistvý, kdy odcizil své babičce 7.400 Kč a rodné listy, zřejmě prarodičů. Proto bylo uchování profilu DNA shledáno nezákonným pro rozpor s § 79 zákona č. 273/2008 Sb. Z doplnění námitek poté odvolací orgán zjistil, že [REDACTED] se skutečně dopustil trestných činů, které uvedl kontrolovaný dodatečně v námitkách, v případě trestného činu padělání a pozměňování peněz se jednalo z hlediska právní kvalifikace o trestný čin podle § 233 odst. 2 trestního zákoníku ve stádiu pokusu; u trestného činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy bylo jeho jednání kvalifikováno podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku.

Pokud se jedná o posouzení trestného činu krádeže jako důvodu pro uchování profilu DNA v ND DNA, odvolací orgán se plně ztotožňuje s hodnocením kontrolující v kontrolním protokole. Nejedná se o závažný trestný čin, navíc se jedná o trestný čin majetkového charakteru, kterého se [REDACTED] dopustil jako mladistvý, a proto nemůže obstát jako právní důvod pro vložení profilu DNA do ND DNA. Shodně uvážil odvolací orgán ve vztahu k trestnému činu padělání a pozměňování peněz podle § 233 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se [REDACTED] dopustil také jako mladistvý, jedná se o trestný čin hospodářský, byť již trestný čin závažný s trestní sazbou tři až osm let (v případě mladistvého upravená na

jeden až čtyři roky). V případě trestného činu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku lze hovořit o trestném činu proti zdraví a bezpečnosti osob. Trestní sazba je v tomto případě v rozmezí dva až deset let, a ačkoliv byl [REDACTED] odsouzen pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody na dva roky se zkušební dobou čtyř let, lze hovořit o závažném trestném činu. Proto rozhodl odvolací orgán na základě nových skutečností, které kontrolovaný uvedl a doložil až v námitkách, považovat uchování profilu DNA [REDACTED] za důvodné a nezbytné ve smyslu § 79 zákona č. 283/2008; odvolací orgán proto této námitce vyhověl, ale až ve vztahu k trestnímu řízení pro posledně uvedený trestný čin.

Odvolací orgán si je vědom odlišného přístupu u trestného činu pohlavního zneužití a trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy, neboť oba tyto trestné činy lze podle trestní sazby považovat za závažné trestné činy proti zdraví a bezpečnosti osob. V případě pohlavního zneužití je ovšem dle odvolacího orgánu třeba volit individuální posouzení, které vyplývá ze samotné podstaty tohoto trestného činu. Uvedené trestné jednání totiž zahrnuje jak dobrovolný pohlavní styk s osobou ve věku 14 let (jako v posuzovaném případě), tak i dlouhodobé pohlavní zneužívání malých dětí s obrovskými dopady do jejich dalšího soukromého (zdaleka nejen sexuálního) života; tomu také odpovídá rozpětí trestní sazby jeden rok až osm let. Proto je odvolací orgán toho přesvědčen, že v tomto výjimečném případě si nelze vystačit s mechanickým posuzováním trestních sazeb, ale je třeba přihlídnout ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu.

Další námitka směřovala proti posouzení uchování profilu DNA u [REDACTED]. Kontrolovaný uvedl, že [REDACTED] byl odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Dále doplnil, že v jiném trestním řízení byl odsouzen pro trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Proto zpracovává policie jeho osobní údaje včetně bukalního stěru pro účely budoucí identifikace v souladu s § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.

Z kontrolního protokolu vyplývá, že vzhledem k tomu, že na trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky se vztahuje trestní sazba odnětí svobody až jeden rok, nespĺňuje tento trestný čin podmínku závažnosti pro uchování profilu DNA.

Odvolací orgán se s hodnocením kontrolující plně ztotožňuje, z hlediska závažnosti vyjádřené trestní sazbou se nejedná o závažný trestný čin ve smyslu Doporučení, a proto jeho spáchání nemůže být důvodem pro uchování profilů DNA v ND DNA. Trestný čin zanedbání povinné výživy poté nespĺňuje dle odvolacího orgánu podmínku nezbytnosti ve smyslu § 79 zákona č. 273/2008 Sb., nejedná se (v odst. 1) o trestný čin proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob; závažnost tohoto trestného činu vyjádřená trestní sazbou (až dvě léta) je také nízká. Z těchto důvodů odvolací orgán námitce nevyhověl.

Dále se kontrolovaný vyjádřil k osobě [REDACTED] který byl odsouzen pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona, a trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny dle § 176 odst. 1 trestního zákona. Všechny údaje zpracovává policie dle kontrolovaného v souladu s § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb.

Z kontrolního protokolu vyplývá, že kontrolující nespĺňuje v případě tohoto trestného činu splnění podmínky závažnosti a důvodnosti pro vložení profilu DNA do ND DNA.

Odvolací orgán se s tímto posouzením shoduje, jedná se o méně závažné trestné činy, v obou případech s horní hranicí trestní sazby dvě léta, a ani jeden z těchto trestných činů nesplňuje podmínku trestného činu proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob. Proto odvolací orgán této námitce nevyhověl.

K osobě [REDACTED] kontrolovaný uvedl, že byl obžalován pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1 trestního zákona, věc byla ukončena zprošťujícím rozsudkem Okresního soudu v Berouně ze dne 27. října 2008. Jeho osobní údaje včetně otisků prstů a bukálního stěru policie zlikvidovala, ale až po více než třech letech. V daném případě došlo dle kontrolovaného k pochybení policejního orgánu, který měl ihned po obdržení zprošťujícího meritorního rozhodnutí informovat správce informačního systému a po příslušné lustraci navrhnout likvidaci jeho osobních údajů.

Kontrolní protokol k osobě [REDACTED] konstatuje, že v jeho případě nemělo vůbec dojít k vložení profilu DNA do ND DNA, neboť trestný čin, pro který byl stíhán (podvod podle § 250 odst. 1 trestního zákona) nesplňuje podmínku nezbytnosti ve smyslu § 79 zákona č. 273/2008 Sb.

V daném případě se odvolací orgán ztotožňuje s hodnocením kontrolního protokolu, tedy, že především neměl být profil DNA [REDACTED] do ND DNA vůbec vložen, neboť pro to neexistoval zákonný důvod. Skutečnost, že policii trvalo déle než tři roky, než po zprošťujícím rozsudku údaje v ND DNA zlikvidovala, je samozřejmě dle odvolacího orgánu také naprosto zjevným pochybením kontrolovaného, resp. policie. Je na policii, aby přijala vnitřní organizační postupy, které zajistí, aby údaje byly likvidovány v ND DNA v řádu týdnů, a nikoliv měsíců nebo dokonce let.

K osobě [REDACTED] kontrolovaný uvádí, že byl odsouzen pro trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky a proto je uchování jeho profilu DNA v souladu se zákonem.

Z kontrolního protokolu vyplývá, že nejsou splněny podmínky jak závažnosti, tak důvodnosti a faktické použitelnosti pro uchování údajů v ND DNA.

Odvolací orgán se s hodnocením kontrolující ztotožňuje, nejedná se o závažný trestný čin, a jak již bylo uvedeno u [REDACTED] jeho spáchání dle odvolacího orgánu neodůvodňuje vložení profilu DNA do ND DNA. Proto odvolací orgán této námitce nevyhověl.

Poslední vyjádření, které nelze ovšem považovat za námitku, se týká osoby [REDACTED] který podle kontrolního protokolu jako svědek poskytl dobrovolně srovnávací materiál, aby mohl být vyloučen jako pachatel. Přesto byly jeho údaje vloženy do ND DNA. Kontrolovaný uznává, že jeho profil DNA byl do ND DNA vložen chybně a z tohoto důvodu byla přijata opatření administrativního charakteru, aby k tomuto chybnému postupu nedocházelo. K likvidaci údajů došlo ihned po zjištění nežádoucího stavu.

Odvolací orgán na základě výše uvedených zjištění o některých poznatcích týkajících se fungování ND DNA dále konstatuje, že ačkoliv je zde zřejmý rozpor mezi Úřadem a policií o výkladu právního základu ND DNA, vyskytují se zjevně i další znepokojující skutečnosti, které s touto otázkou přímo nesouvisí. Dle odvolacího orgánu nelze akceptovat, aby se v náhodném vzorku 20 osob vyskytl jeden případ (tj. 5 %), kdy je i po pravomocném zproštění obžaloby (resp. zastavení trestního stíhání) uchováván vzorek po dobu několika měsíců či dokonce let [REDACTED], a na základě stížnosti Úřad prověřoval další [REDACTED], a dále jeden případ svědka [REDACTED], který do ND DNA neměl být vůbec zařazen.

účely identifikace na základě DNA pana [REDAKCE] zpracovávané za účelem identifikace na základě jejich DNA, a to ve lhůtě 15 dnů od nabytí právní moci kontrolního protokolu, vyhověl odvolací orgán pouze námitce ve vztahu ke [REDAKCE] a likvidaci jeho osobních údajů z nápravného opatření vypustil. Ve vztahu k opatření k nápravě č. II. spočívajícím v likvidaci osobních údajů zpracovávaných pro účely identifikace na základě DNA osob v rozporu s kritérii důvodnosti, závažnosti trestného činu a faktické použitelnosti, jak jsou uvedeny v kontrolním protokole, a to ve lhůtě 6 měsíců od nabytí právní moci protokolu, neshledal odvolací orgán důvod pro vyhovění námitce.

Odvolací orgán přitom vycházel z důvodů, které jsou podrobně popsány ve vztahu k námitce týkající se jak právního posouzení (tj. námitka č. 4), tak u posouzení jednotlivých případů (námitka č. 5). Odvolací orgán pro úplnost shrnuje tyto argumenty tak, že ND DNA jako evidence osobních údajů zpracovávaných policií musí splňovat ve vztahu k citlivým údajům podmínky stanovené § 79 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. Zpracování citlivých údajů proto musí být nezbytné pro plnění úkolů policie. Za situace, kdy zákonodárce blíže nestanovil případy, které jsou v uvedeném smyslu nezbytné, a kdy § 65 zákona č. 273/2008 Sb. upravuje pouze otázku získávání osobních údajů pro účely budoucí identifikace, ale ne již jejich další zpracování a tedy i uchování v ND DNA, je nutné vycházet z čl. 8 Doporučení, které stanovuje, že uchovávány by měly být pouze profily DNA u pachatelů závažných trestných činů proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob. V této souvislosti odvolací orgán opětovně vyjadřuje svoji pochybnost o ústavnosti zákona č. 273/2008 Sb. a ústavnosti ND DNA, a to ve světle rozsudku ESLP ve věci Marper a nálezu Ústavního soudu Pl. ÚS 24/10. Vzhledem k tomu, že Úřad není legitimován k podání ústavní stížnosti, a současně jako správní orgán také nemůže odmítnout aplikovat zákon z důvodu jeho možné protiústavnosti (na rozdíl od soudu), je nutné současnou platnou úpravu vykládat způsobem výše uvedeným, neboť pouze ten bude respektovat právo na ochranu soukromí (čl. 10 Listiny základních práv a svobod) a bude také v souladu s povinností policie postupovat na základě a v mezích zákona (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Těmito kritériím také odpovídá opatření k nápravě č. II., ve kterém je uloženo zlikvidovat ty profily DNA, které neobstojí z hlediska čl. 8 Doporučení, tj. které se týkají osob, které nebyly odsouzeny pro závažný trestný čin proti životu, zdraví nebo bezpečnosti osob.

Pokud tedy kontrolovaný uvádí, že se jedná o nepřípustné omezení činnosti policejních orgánů, jedná se o omezení, ke kterému je Úřad na základě § 29 odst. 1 písm. a) a § 40 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. oprávněn, resp. dokonce povinen. Současně se nemůže jednat o omezení činnosti státních zástupců, natož o zásah do nezávislosti soudní moci, neboť z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost policie vést ND DNA, a tedy ji také při plnění svých úkolů využívat; o zásah do nezávislosti soudu se nemůže jednat už z povahy věci, neboť soud posuzuje nezávislé důkazy, které jsou mu v souladu se zákonem předloženy. Ve vztahu k právu na bezpečnost odvolací orgán uvádí, že Listina základních práv a svobod a ani Ústava žádné takové konkrétní právo neznají (ve smyslu práva, které by bylo garantováno občanům), z tohoto důvodu nemůže dojít ani k žádnému zásahu do tohoto práva (bývá pouze dovozována povinnost státu chránit život a zdraví tam, kde k tomu disponuje zákonnými prostředky, např. zabránit sebevraždě ve vazbě, ve výkonu trestu nebo v léčebně). Odvolací orgán opět musí konstatovat, že žádný zákon policii neukládá zřídit a vést ND DNA, pokud by tato neexistovala, resp. nebyla naplněna, nejednalo by se ani o porušení zákona. Je především na rozhodnutí zákonodárce (a nikoliv policie), zda ND DNA zřídí a v jaké podobě. Proto také nemůže obstát argumentace kontrolovaného, že by blokováním údajů v ND DNA byly ohroženy úkoly policie. Tvrzení kontrolovaného, že nelze blokovat pouze některé údaje, a proto by musel blokovat všechny, je dle odvolacího orgánu účelové a irelevantní. Je na kontrolovaném, jakým způsobem tuto povinnost splní, ale

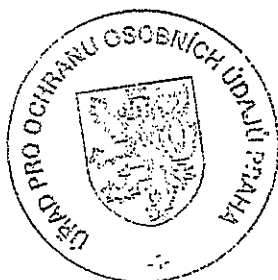
objektivně mu v jejím splnění nic nebrání, i kdyby to znamenalo posoudit každý záznam v ND DNA z hlediska jeho zákonnosti dle tohoto rozhodnutí a uloženého nápravného opatření. Ostatně, vzhledem ke zjištěné chybovosti na vzorku pouhých 20 osob odvolací orgán důrazně doporučuje policii takovou úplnou prověrku provést. Odvolací orgán tedy k otázce blokace shrnuje, že jejímu splnění nic nebrání (navíc se jedná o povinnost vyplývající přímo z § 40 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.), a v případě jejího nesplnění se kontrolovaný vystavuje mimo jiné riziku opakovaných pořádkových pokut podle § 39 zákona č. 101/2000 Sb. Ke změně lhůty pro podání zprávy o nápravných opatřeních neshledal odvolací orgán důvod, neboť k prvnímu nápravnému opatření již byla stanovena kontrolující lhůta 30 dnů, a v případě druhého opatření nevidí odvolací orgán důvod pro její zkrácení ze sedmi měsíců na 30 dnů.

Na základě výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti výroku I. – VI. tohoto rozhodnutí není dle § 18 odst. 3 zákona č. 552/1991 Sb. opravný prostředek přípustný.

Proti výroku VII. tohoto rozhodnutí lze podat žalobu podle předpisů o správním soudnictví (§ 40 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.)

Praha 7. listopadu 2012

RNDr. Igor Němec
předseda

DORUČENKA		ID zprávy: 108927357
Odesílatel		ID/DS
Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 27, 17000 Praha 7, info@uoou.cz		qkbaa2n
Příjemce		ID/DS
Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 17034 Praha		6bnaawp
Obecné informace		
Věc: Rozhodnutí o námitkách proti KP a proti opatření		
Zmocnění: 0 / 0	§	odstavec písmeno
Naše ČJ: INSP1-4652/11-70/POS		
Naše sp.zn.: INSP1-4652/11		PID: UOOUX004WQX0
Vaše ČJ:		
Vaše sp.zn.:		
K rukám:		
Do vl. rukou: ☒	Zakázat doručení fikcí ☐	
Informace o dodání a doručení		
Datum a čas:		
Dodejka:	08.11.2012 15.34.41	
Doručenka:	08.11.2012 15.54.25	
Události		
Čas: 08.11.2012 15:34:40	Popis: EV0: Datová zpráva byla podána.	
Čas: 08.11.2012 15:34:41	Popis: EV5: Datová zpráva byla dodána do datové schránky příjemce. Je-li příjemcem datové zprávy orgán veřejné moci vystupující v postavení orgánu veřejné moci, byla datová zpráva tímto okamžikem doručena.	
Čas: 08.11.2012 15:54:25	Popis: EV12: Přihlásila se pověřená osoba s právem přístupu ke zprávě ve smyslu §8, odst. 6 zákona č.300/2008 Sb. v platném znění. Datová zpráva je nyní doručena. Případně dřívější datum doručení fikcí nebo doručení dodáním do schránky orgánu veřejné moci není dotčeno.	